

Kommentar: Han radikaliserer dansk politik

8. april 2015, Information, Sektion 1, Side 6, Lars Trier Mogensen..., 947 ord, Id: e4f25796

Fremkomsten af de to nye partier Alternativet og Nationaltpartiet, der har visse lighedspunkter med de radikale, sætter strøm til idédebatten på centrum-venstre - og kan forskubbe tyngdepunktet i hele det politiske landskab.

Punk-attituderne er væk.

Med floskler, flom og fanfarer lyder digteren Yahya Hassan pludselig som andre leverpostejfarvede lokalpolitikere med én enkelt sag på hjerte og få løsninger i bæltet. Den messende oplæsningsstil er ikke længere nok.

Alligevel kan hans overraskende entré på den politiske scene få afgørende betydning for fronterne i dansk politik. Pludselig er der opstået trængsel blandt modpolerne til Dansk Folkeparti.

Som kandidat for det nye Nationalpartiet, der indtil i går var et dansk-pakistansk familieprojekt, gambler Yahya Hassan umiddelbart med sit omdømme som feteret forfatter, og det mest opsigtsvækkende ved hans optræden på gårsdagens pressemøde var fraværet af originale pointer.

Den 19-årige forfatterskoleelev kan imidlertid hurtigt gøre en større forskel for den politiske samtale i Danmark alene ved at trække opmærksomhed over til et ideologisk brydningsfelt, som har været glemt og gemt væk siden begyndelsen af 00'erne: I løbet af få uger og måneder er der opstået intens og indbyrdes kamp mellem utallige partier, fraktioner og politikere om at formulere en klar værdipolitisk modpol til Dansk Folkeparti.

Selv om Nationalpartiet reelt kun er en knopskydning på Hvidovrelisten - et lille, diffust og personbåret lokalparti på Københavns Vestegn - kan Yahya Hassans kandidatur være med til at vende rundt på tidens flygtige, landspolitiske positioner. For pludselig blinker de kulørte lamper ikke længere kun på højrefløj.

Pludselig tegner der sig nu en mere mangfoldig slagmark i klar opposition til Pia Kjaersgaard & co.

Med først opstillingen af Alternativet, nu spektaklet omkring brødrene Ahmads

Nationalpartiet - og i virkeligheden også den stabile succes for **Liberal Alliance**, den tidligere afskalning fra Radikale Venstre - er det blevet tydeligt, at der stadig er puls i spændingsfeltet mellem det multikulturelle og det frisindede.

Oprøret fra midten

Medievirakken omkring Alternativet og Nationalpartiet åbner en ny samtale i Danmark, hvor spørgsmålet ikke længere kun handler om, hvor meget der skal 'strammes'.

I årevis har den politiske debat ellers været udspændt mellem to borgerlige poler - hovedsageligt mellem de nationalkonservative og de købmandsliberale. Diskussionen har i al væsentlighed handlet om, hvorvidt vilkårene skulle strammes for udlændinge alene, eller om alle socialt udsatte skulle tvinges til at stramme sig an.

Da den politiske debat nu engang udfyldes af dem, der har mest på sinde - og de nationalkonservative og de købmandsliberale vitterligt har virket mest indignerede, engagerede og debatlystne - ja, så har de som oftest også fået lov til at diskutere med hinanden.

De politiske alternativer har virket uklare, og i takt med Socialdemokraternes gradvise glidning til højre har det samtidig været svært at se, hvorfra modstanden mod strammer-og nedskæringskursen skulle komme. Men sådan er det ikke længere.

De seneste måneders opbrud i dansk politik viser, at der findes andre værdipolitiske modpoler; at det kan lade sig gøre at diskutere mere og andet end stramninger.

Paradoksalt nok har Radikale Venstres forvandling fra et engang humanitært husmandsparti til nu et elitært embedsmandsparti åbnet for en elektrisk kamp om at overtage det idépolitisk arvegods.

Radikaliserede radikale Dansk politik har pludselig fået flere og vidt forskellige nye partier, som fremstår mere klassisk radikale, end de radikale selv er i dag: Alternativet og Uffe Elbæk repræsenterer den rene, fromme og humanitære vare; Nationalpartiet fremstår som den skrøbelige, etniske variant; og den tidligere Ny **Alliance, Liberal Alliance**, dyrker også en antiformynderisk værdipolitik, som trækker tråde tilbage til husmandstraditionerne, med de tidligere radikale frontfigurer, Anders Samuelsen og Simon Emil Ammitzbøll, i spidsen.

Trængslen vil i sig selv fremtvinge nye brudflader i samfundsdebatten.

I kampen om opmærksomhed mellem de nye partier, Radikale Venstre, et SF på vej

tilbage og Enhedslisten - som i de senere år ofte har stået alene med en klar kritik af Dansk Folkeparti - vil der ganske enkelt ikke kunne undgå at blive ramasjang.

Den konventionelle visdom lyder, at fraktioner og fløjopgør er ødelæggende for politiske partier.

Det virker åbenlyst selvmorderisk, når partisoldater bruger alt krudtet på at bekæmpe ledelsen og hinanden indbyrdes. Men uden spændinger dør debatten også. Derfor er det en enorm fordel for enhver politisk blok, når de toneangivende samfundsdebatter rykker ind i deres egen midte - og valget således kommer til at handle om nuancer af samme politiske farve.

Mænd for mangfoldighed

Det endnu ikke valgberettigede Nationalpartiet har lang vej frem mod at etablere sig som et levedygtigt parti. Uden Yahya Hassans stjernestøv ville de tre dansk-pakistanere Aamer, Asif og Kashif Ahmad ikke have haft så meget som blot en spinkel chance for at etablere sig som en landspolitisk faktor.

Med et folketingsvalg, der kan blive udskrevet meget snart, er det yderst tvivlsomt, om Nationalpartiet nogensinde vil få større bevågenhed, end det har fået her i løbet af de sidste 24 timer. Og hvis det alligevel skulle lykkes for Nationalpartiet, mod alle odds, at indsamle yderligere 12.000 godkendte underskrifter, vil det kritiske spotlys straks blive rettet mod det usammenhængende partiprogram.

Den såkaldte vision og partiets mærkesager lyder indtil videre som dét, der kaldes for 'bullshitbingo', altså en strøm af tomme, velmenende ord, der opløser hinanden i meningsløshed. At kandidaterne alle er mænd med indvandrerbaggrund demonstrerer heller ikke ligefrem en ny vilje til broget mangfoldighed.

Yahya Hassan og Nationalpartiets vigtigste bidrag til at forny den politiske samtale behøver heller ikke at blive, hvad de selv formår at drive det til, men snarere deres effekt på de andre partier. Partiets slogan om, at 'Vi er Danmark' rummer en revyagtig humor, der med enkle midler viser, at Dansk Folkepartis dominans allerede er brudt.

ltm@information.dk

Fakta: FAKTA

Nationalpartiets mærkesager

Afskaf 24-årsreglen.

Afskaf tilknytningskravet.

Ingen forbud mod religiøse symboler.

Mere kvalitet i folkeskolen - skolereformen skal revurderes.

Flere varme hænder i sundhedsvæsenet.

Mere afbureaukratisering i den offentlige sektor og mere tillid til de offentligt ansatte.

Nedlæg Integrationsministeriet og gør i stedet integration til en 'integreret' del af relevante politikområder.

- I en timelang oplæsning fremsatte Yahya Hassan sit syn på flygtninge-og indvandrerspørgsmålet, da digteren i går præsenterede sit kandidatur til Folketinget for Nationalpartiet på Hotel Stay i København. Foto: David Leth Williams/ Scanpix